

# Nelegiuirea lui Dumnezeu

Luni, 3 ianuarie 2005

---

*Gili Cârstea*

Dumnezeu pune o întrebare uluitoare poporului Său din timpul lui Ieremia, întrebare la care încă nu s-a răspuns corect până în prezent și care continuă să fie pusă și astăzi, deși nu ne place să găsim răspunsuri pentru păcatele generațiilor trecute. Dumnezeu întrebă pe Israel:

“Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine, și au mers după nimicuri și au ajuns ei înșiși de nimic?” (Ier. 2:5).

Cum este posibil ca un popor binecuvântat și protejat atât de vizibil de Dumnezeu să-l întoarcă spatele și să caute putere, lumină și spiritualitate la dumnezeii acestei lumi? De ce oare conducătorii generațiilor succesive ale poporului sfânt nu au observat depărtarea gravă de la principiile neprihănirii? Cum se poate ca îngerul bisericii Laodicea să continue pe acest drum periculos pe care au mers înaintașii noștri?

Dumnezeu nu Se mulțumește doar cu afirmația că a fost părăsit de poporul Său. El descrie punctual gravele acte de rebeliune ale categoriilor influente ale reprezentanților națiunii, oamenii aflați în poziții de autoritate și pe care poporul îi asculta, îi respecta și îi urma:

- Preoții n-au întrebat: „Unde este Domnul?”
- Păzitorii Legii nu M-au cunoscut,
- păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși,
- proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de nici un ajutor”

(Ier. 2:8).

Nouă ni se pare astăzi cu totul inacceptabilă o asemenea descriere pentru biserica lui Dumnezeu. Dar așa li se părea și lor. Erau extrem de furioși pe Ieremia pentru aceste acuzații nefondate, denigratoare și periculoase. Erau ferm convinși că lucrurile nu stau așa. Glasul inimii lor era: “Noi Te cunoaștem, noi, Israel” (Osea 8:2) exact când idolatria era mai neagră, când, în numele Domnului, Baal era cel onorat, slăvit și iubit. Poporul ales a fost expert în a transforma binecuvântările în blestem. Ofertele lui Baal au fost preferate deoarece se potriveau mai bine scopurilor, practicilor și așteptărilor populare. Li s-a părut greu de

supraviețuit cu un Dumnezeu care “întoarce și celălalt obraz,” care mai merge “o milă în plus” și care “iubește pe păcătoși.” Căile neprihănirii alături de un Serv al servilor au fost “lepădate cu scârbă,” iar în locul lor a fost ales Baal cel drept, puternic, nemilos, garantul măreției naționale în lupta pentru supremație planetară.

Dumnezeu continuă strigătul pentru trezirea la realitate:

Treceți în ostroavele Chitim, și priviți! Trimiteți la Chedar, uitați-vă bine, și vedeți dacă s-a întâmplat acolo așa ceva: Și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezeii? Dar poporul Meu și-a schimbat slava cu ceva care nu este de nici un ajutor! Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă (Ier. 2:10-13).

De la un capăt la altul, Scriptura este martoră la strigătul lui Dumnezeu că poporul Său nu Îl cunoaște, că l-a întors spatele și aleargă după nimicuri. Această situație este de o asemenea gravitate încât produce spaimă și groază universului spectator.

Ni se pare exagerat când Martorul Cedincios ne avertizează că îngerul bisericii Laodicea este orb și gol, alergând după himera unității de credință cu ametelele Babilonului, gata să importe orice tehnică și exercițiu pentru creșterea spiritualității bisericii de la adoratorii balaurului, deși avem în față consecințele funeste ale unor asemenea spurcăciuni? Ni se pare exagerat când ni se spune că am schimbat slava lui Dumnezeu – caracterul Său – cu “ceva care nu este de nici un ajutor.”

Ce este acest “ceva” despre care se spune aici că “nu este de nici un ajutor”? Puțurile crăpate ale spiritualității și filozofiei lui Baal pot părea atrăgătoare și salvatoare, atunci când interesul primordial este izbăvirea cu orice preț. Mântuirea prin fapte, ni se spune, se află la originea oricărei religii păgâne. Oamenii fac orice ca să-și scape viața, iar Baal a speculat această slăbiciune și a transformat-o într-o religie universală. Astăzi poate vedea oricine abundența de exerciții și tehnici care invadează Babilonul spiritual, exerciții pentru toate gusturile, de la cele mai grotești și înspăimântătoare, până la cele mai subtile, rafinate și “onorabile.”

Dumnezeu nu a propus niciodată așa ceva. Singura Lui soluție a fost și continuă să rămână legământul cel veșnic, prin care SLAVA – caracterul lui Dumnezeu, legea – trebuie scrisă în inimile oamenilor. Dacă nu sunt instalate pe tablele de carne ale inimii omeniești, principiile neprihănirii sunt pervertite în cea mai insidioasă închinare la Baal, devenind o piatră de poticnire și o stâncă de cădere pentru cel mai zelos, serios și conștiincios popor al lui Dumnezeu.

“De aceea, Mă voi mai certa cu voi, zice Domnul, și Mă voi certa cu copiii copiilor voștri” (Ier. 2:9).

În timp ce lumea piere peste tot în jurul nostru, noi continuăm cearta aceasta absurdă. Batjocorim SLAVA, singura salvare a omenirii, în timp ce dezvoltăm strategii noi și sofisticate de săpat puțuri seci, sub ochii universului care se înfioară de groază. Nu avem nici

un răspuns la întrebarea lui Dumnezeu, așa că nu avem nici o soluție la încropeala laodiceană care ține universul în standby de peste o sută de ani. Promovăm astfel insinuarea absurdă că ar fi o nelegiuire la Dumnezeu care ne ține departe de împlinirea noastră denominațională.